

Sygnatura akt III C 1390/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 2 maja 2024r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: sędzia Grażyna Sienicka

po rozpoznaniu w dniu 2 maja 2024r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. G.

**przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej
w W.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda G. G. kwotę 1 000 (tysiąca) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 grudnia 2017r. ;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania w kwocie 987 (dziewięciuset osiemdziesięciu siedmiu) złotych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku, do dnia zapłaty;
- nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 760,60 (siedmiuset sześćdziesięciu złotych sześćdziesięciu groszy).

Sędzia Grażyna Sienicka

Sygn. akt III C 1390/20

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 26 października 2020 r. powód G. G. wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 1 000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 grudnia 2017r. i kosztami procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód w uzasadnieniu pozwu wskazywał, że należność z tytułu wynajęcia pojazdu stanowi kwotę 4 674 zł, jednakże z uwagi na stanowisko pozwanego domaga się jedynie części tej kwoty tj. 1 000 złotych.

W uzasadnieniu żądania pozwu podniesiono, że na skutek kolizji drogowej z dnia 26 marca 2017r. , której sprawca posiadał zawartą w Towarzystwie (...) i (...) S.A. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) uległ uszkodzeniu. Poszkodowany D. P. pozbawiony (nie z własnej winy) pojazdu, zmuszony został do korzystania w okresie od 27 października 2017r. do 16 listopada 2017r. z pojazdu zastępczego. Uszkodzony samochód był wykorzystywany przez poszkodowanego m.in. do dojazdów do pracy, spędzania wolnego czasu, prowadzenia gospodarstwa domowego jak również celem normalnego

funkcjonowania rodziny. Samochód intensywnie użytkuje także P. P.. Poszkodowany w okresie wynajmu nie dysponował innym pojazdem, który mógłby być wykorzystywany w zastępstwie uszkodzonego samochodu.

Zdaniem strony powodowej zasadny okres zwrotu kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego w rozpatrywanym przypadku obejmuje okres od dnia zgłoszenia szkody do dnia dokonania oględzin przez przedstawiciela ubezpieczyciela oraz otrzymania przez poszkodowanego protokołu oceny technicznej wraz z kosztorysem. Dodatkowo uznaje się okres niezbędny na naprawę pojazdu z uwzględnieniem czasu na zakup i sprowadzenie części zamiennych, dni wolne od pracy oraz czynności technologiczne związane z wykończeniem prac, schnięciem lakieru, przyjęciem i wydaniem pojazdu do naprawy.

Powód wskazał, że wezwał stronę pozwaną do zapłaty, jednakże pozwana stwierdziła, iż odmawia uznania swojej odpowiedzialności co do zasady. Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody poszkodowany może domagać się od Towarzystwa (...) S.A. odszkodowania obejmującego zgodnie z art. 361 § 2 k.c. „straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono”. Skoro skutkiem rzeczonego zdarzenia było uszkodzenie samochodu uniemożliwiające korzystanie z niego, uszczerbkiem w majątku poszkodowanego w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego są zatem koszty najmu pojazdu zastępczego.

W odpowiedzi na pozew z 17 grudnia 2020r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska przyznał, że w dniu 26 października 2017r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym udział brał pojazd marki V. należący do D. P. oraz pojazd marki V. należący do A. K., który w dniu zdarzenia był objęty przez pozwanego polisą obowiązkowego ubezpieczenia OC, lecz odpowiedzialność cywilna A. K. nie została ustalona w sposób niebudzący wątpliwości i dlatego pozwany odmówił przyjęcia odpowiedzialności. Tym samym powództwo jako nieudowodnione winno zostać oddalone.

Z daleko idącej ostrożności procesowej pozwany wskazał, iż odpowiedzialność zobowiązanego (pozwanego) ogranicza się do normalnych następstw działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła i nie ma obowiązku zwrotu kosztów najwyższych wykraczających poza rzeczywisty rozmiar szkody. Przy tym odszkodowanie winno odpowiadać wysokości szkody i nie prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia uprawnionego, gdyż byłoby to sprzeczne z istotą ubezpieczeń. Ponadto na poszkodowanym ciąży obowiązek podejmowania działań zmierzających do minimalizacji szkody. Brak takiego działania nie może zwiększać obowiązku odszkodowawczego podmiotu zobowiązanego, a podkreślenia wymaga, że poszkodowany otrzymał (na adres e-mail wskazany w zgłoszeniu szkody) informację dotyczącą możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego przez pozwanego.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Stan faktyczny.

26 października 2017r. ok. godz. 17:30 w S. na rondzie (...) miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym brał udział A. K. – kierujący pojazdem V. (...) o nr rej. (...), legitymujący się umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego w Towarzystwie (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. oraz P. P. – kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), należącym do jego ojca – D. P..

Niesporne.

A. K. podczas zdarzenia drogowego z 26 października 2017r. naruszył zasady prawa o ruchu drogowym poprzez gwałtowny manewr dynamicznego zjazdu na pas ruchu, którym poruszał się pojazd kierowany przez P. P.. W ten sposób kierowca pojazdu V. (...) spowodował kolizję, skutkującą wyrządzeniem szkód w pojeździe marki V. (...) o nr rej. (...). W sytuacji, w jakiej nastąpiło to zdarzenie zjazd z wewnętrznego pasa ronda był dopuszczalny jednak

pod warunkiem ustąpienia pierwszeństwa pojazdom poruszającym się pasem zewnętrznym. Kierowca pojazdu V. (...) definitywnie naruszył zasady prawa ruchu drogowego.

Pojazd V. poruszał się z prędkością około 28 km/h, zaś w panujących warunkach ruchu, droga niezbędna do zatrzymania samochodu V., przy zachowaniu należytej ostrożności wynosiłaby w przybliżeniu 14,3 m. P. P., kierujący pojazdem V. (...) nie miał więc możliwości wykonania manewru obronnego w postaci zatrzymania swojego pojazdu przed torem ruchu pojazdu V. (...).

Dowód: opinia biegłego sądowego L. C. k. 111-149,

zeznania świadka P. P. k. 80-82,

wyjaśnienia dotyczące okoliczności powstania szkody k. 58 (płyta CD),

nagranie video zdarzenia k. 58 (płyta CD),

opinia biegłego sądowego J. M. k. 197-218,

opinia uzupełniająca biegłego J. M. k. 240-243,

II opinia uzupełniająca biegłego J. M. k. 272-276.

27 października 2017r. D. P. zgłosił szkodę ubezpieczycielowi Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. W postępowaniu likwidacyjnym nadano numer 100- (...). Tego samego dnia D. P. upoważnił swojego syna P. P. do decydowania o każdym aspekcie związanym ze szkodą o numerze 100- (...), w tym realizacji naprawy i wynajmu pojazdu zastępczego.

Dowód: zgłoszenie szkody k. 58 (płyta CD),

upoważnienie k. 58 (płyta CD).

D. P. i P. P. 27 października 2017r. podpisali umowę najmu pojazdu zastępczego R. (...) przy cenie najmu 200 zł netto za dobę. Wynajmującym był C. (...) a (...).

Dowód: umowa najmu k. 11 (płyta CD), k. 51.

Pojazd zastępczy był użytkowany przez 19 dni, a całkowita kwota do zapłaty za najem wyniosła 4.674 złotych.

Dowód: faktura VAT k. 11 (płyta CD), k. 51.

Oględziny pojazdu zostały wykonane przez ubezpieczyciela w dniu 30 października 2017r. następnego dnia sporządzono kalkulacje naprawy, zaś 8 listopada 2017r. wysłano mailem poszkodowanemu wycenę.

Niesporne.

Na podstawie umowy z 27 października 2017r. D. P. przelał na C. G. G. wierzytelność przysługującą mu wobec ubezpieczyciela z tytułu szkody o numerze 100- (...).

Dowód: umowa cesji wierzytelności k. 11 (płyta CD).

W wiadomości e-mail z dnia 16 listopada 2017r. przesłano Towarzystwu (...) i Reasekuracji A. wezwanie do zapłaty w związku ze szkodą o numerze 100- (...) i kosztami najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: wiadomość e-mail k. 11 (płyta CD).

Towarzystwo (...) po zakończeniu postępowania likwidacyjnego w dniu 17 stycznia 2018r. podjęło decyzję, by nie wypłacać odszkodowania z tytułu szkód powstałych w pojeździe V. (...). Decyzję ubezpieczyciela umotywowano tym, iż uszkodzenia pojazdu marki V. powstały w okolicznościach, które nie uzasadniają odpowiedzialności kierującego pojazdem V., zaś ustalenia policji zostały uznane za nie wiążące dla zakładu ubezpieczeń. Stanowisko to zostało powtórzone w piśmie z dnia 9 lutego 2018r. – odpowiedzialność z tytułu skutków ww. zdarzenia została zakwestionowana przez ubezpieczyciela co do zasady w całości – zarówno w zakresie uszkodzeń pojazdu, jak i w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: decyzja k. 48,

pismo z dnia 9 lutego 2018r. k. 57.

Techniczny czas przebywania pojazdu w naprawie, w przypadku właściwego wykonywania czynności techniczno-organizacyjnych związanych z likwidacją szkody, wynosiłby 12 i byłby to zasadny minimalny czas wynajmu pojazdu zastępczego. W przypadku szkody z dnia 26 marca 2017r. czas najmu był dłuższy i usprawiedliwiony brakiem aktywności ubezpieczyciela, który wycenę wykonaną w dniu 31 października 2017r. doręczył poszkodowanemu w dniu 8 listopada 2017r. Między wyceną a jej doręczeniem zainteresowanemu upłynęło więc osiem dni, które przedłużyły czas naprawy samochodu.

Dobowa stawka najmu pojazdów zbliżonych do klasy pojazdu wynajętego przez poszkodowanego kształtowała się w kwocie netto od 340 do 550 zł (brutto od 418,20 do 676,50 zł), zaś średnia wartość dla wskazanych cen wynosiła netto 414,89 zł (510 zł brutto). Wynajęty przez poszkodowanego pojazd był pojazdem niższej klasy, niż samochód uszkodzony.

Dowód: opinie biegłego sądowego techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych J. M. k. 197-218, 240-243, 272-276.

Rozważania.

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy art. 822 § 1 i 2 k.c. , art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2023r. poz. 2 500). oraz art. 436 § 1 k.c. i 415 k.c.

Przepis art. 822 § 1 i 2 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (§ 1). Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie natomiast z przepisem art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w przepisie art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże, gdy posiadacz samoistny oddał

środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Przepis art. 415 k.c. stanowi natomiast, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Legitymacja czynna po stronie powoda i bierna pozwanego do występowania w niniejszym procesie nie budziły wątpliwości. Natomiast okoliczności kolizji z dnia 26 października 2017r. były pomiędzy stronami sporne, co powodowało konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, o którą to wnioskowały strony postępowania - pozwany nie uznawał swojej odpowiedzialności za szkodę co do zasady i w wyniku postępowania likwidacyjnego nie wypłacił odszkodowania zarówno za szkody powstałe w pojeździe jak i z tytułu konieczności użytkowania pojazdu zastępczego przez poszkodowanego.

W ocenie Sądu ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż odpowiedzialność za zdarzenie z dnia 26 października 2017r. ponosi kierowca pojazdu V. (...) o nr rejestracyjnych (...) - A. K. i należy go uznać za sprawcę szkody w pojeździe poszkodowanego i tym samym pozwanego za zobowiązaniego do naprawienia tejże szkody. Powyższe wynika w pierwszej kolejności ze sporządzonej w sprawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych – L. C.. Wniosek ten biegły oparł na dwukrotnej analizie zdarzenia drogowego z dnia 26 października 2017r. , gdyż analizował ten sam przypadek również w sprawie II C 607/20 prowadzonej w Sądzie Rejonowej Szczecin-P. i Zachód w S.. Sąd uznał opinię biegłego za pełnowartościowy materiał dowodowy, a wnioski z niej płynące za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Analogiczny pogląd wyraził drugi z powołanych biegłych sądowych z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych - J. M.. Obaj biegli zgodnie stwierdzili, że przepisy ruchu drogowego naruszył kierowca samochodu V. (...), zaś kierowca pojazdu V. nie miał możliwości podjęcia skutecznych manewrów obronnych.

Żadna z ww. opinii nie została skutecznie przez strony zaprzeczona. Zastrzeżenia zostały wyjaśnione w opiniach uzupełniających, z których ostatnia nie była już przez strony kwestionowana.

Sąd uznał opinie biegłych za wiarygodne, wyczerpujące i przydatne dla wyjaśnienia sprawy albowiem ich merytoryczna zawartość i wnioski sformułowane przez eksperta są zasadnicze, poprawnie uzasadnione i nie pozostawiają żadnej płaszczyzny wątpliwości. Opinie są jasne, precyzyjne, profesjonalne, wyczerpujące, pozbawione treści przekazanych w sposób niezrozumiały, nadto wyjaśniają wszystkie wątpliwości zgłaszane w pismach procesowych stron. Okoliczności te uzasadniają twierdzenie, że biegli starannie i logicznie ustosunkowali się do każdego z pytań zadanych im w zleceniu, wyjaśnili przyjętą metodę i technikę szacowania stawek najmu oraz analizowania rynku.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie pozwoliło więc na poczynienie ustaleń faktycznych adekwatnych do treści dowodów, wyjaśniających kwestie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na względzie ustalony przez Sąd fakt, iż sprawcą zdarzenia szkodowego był A. K. – legitymujący się umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego w Towarzystwie (...) i (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., to wskazać należy, że świadczenie ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia majątkowego ma charakter odszkodowawczy i ta funkcja kompensacyjna determinuje podstawową treść pojęciową, zakres i poziom odszkodowania. Odpowiedzialność natomiast zakładu ubezpieczeń jest szczególną postacią odpowiedzialności cywilnej, a prawo ubezpieczeń majątkowych jest częścią prawa odszkodowawczego. Pojęcie szkody w ubezpieczeniach jest zatem takie samo jak w innych działach prawa odszkodowawczego, zasada odszkodowania nie może być bowiem traktowana w oderwaniu od ogólnych zasad odszkodowawczych, które znalazły wyraz i zostały uregulowane w kodeksie cywilnym. Dotyczy to samych pojęć szkody i odszkodowania. Wskazać przy tym należy, że zakład ubezpieczeń obowiązany jest do naprawienia szkody tylko w formie wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej, nie zaś wedle wyboru poszkodowanego także przez przywrócenie stanu poprzedniego, co wyłącza stosowanie w tych okolicznościach art. 363 § 1 k.c.

Powód wnosił o zasądzenie od pozwanego kwoty 1 000 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego. Uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego również został ustalony przez biegłych sądowych i wynosił 11 dni zdaniem biegłego sądowego L. C., zaś w ocenie biegłego sądowego J. M. - 12 dni przy założeniu prawidłowego przebiegu procesu likwidacji szkody. Jednakże z przedłożonych materiałów dowodowych wynika, że rzeczywisty czas najmu pojazdu zastępczego wynosił 19 dni, co uznać należy za czas uzasadniony z uwagi na zaniechania ubezpieczyciela. Bowiern od daty wykonania kalkulacji do jej doręczenia poszkodowanemu minęło 8 dni, co miało znaczący wpływ na wydłużeniu okresu zapotrzebowania korzystania z pojazdu zastępczego z uwagi na niemożność korzystania z własnego samochodu. Sąd przyjął za podstawę swoich ustaleń wywód zawarty w opinii biegłego J. M., który w skrupulatny sposób przedstawił analizę czasu niezbędnego dla przywrócenia technicznej sprawności samochodu, jak i wydarzenia, które przedłużyły ten czas i wystąpiły po stronie pozwanego.

Odnosząc się do rynkowych stawek najmu pojazdu zastępczego w IV kwartale 2017r., biorąc pod uwagę analizę obu biegłych, kształtowały się one w kwocie od 229 złotych netto do 550 złotych netto, co pozwala na konkluzję, iż stawka, za którą rzeczywiście poszkodowany wynajął pojazd była poniżej stawek rynkowych i wynosiła 200 złotych netto. Nadto poszkodowany wynajął pojazd niższej klasy, niż ten, który został uszkodzony. Sąd uznał, że wskazane w pozwie wydatki były celowe i ekonomicznie uzasadnione, jako gratyfikacja za rzeczywisty okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania z uszkodzonego w kolizji pojazdu. Powód nie rozszerzył żądania i tym samym kwota 1 000 zł nie może być uznana za zawyżoną.

Jednocześnie wskazać należy, że nieskorzystanie przez poszkodowanego z oferty najmu pojazdu u podmiotów preferowanych przez ubezpieczyciela nie może stanowić podstawy do obniżenia należnego powodowi z tego tytułu świadczenia do stawek, które oferują współpracujące z ubezpieczycielem podmioty, zwłaszcza w sytuacji, gdy stawki te znacząco odbiegają od średnich stawek za tego typu usługi. Obowiązek minimalizowania szkody nie może być równoznaczny z ograniczeniem możliwości wyboru podmiotu, z którym poszkodowany zawarł umowę najmu, do podmiotów wskazanych przez ubezpieczyciela. Wystarczające do uznania, że poszkodowany z obowiązku tego się wywiązał i ma prawo do zwrotu poniesionych na poczet najmu pojazdu zastępczego wydatków, jest ustalenie, że poniesione przez niego wydatki nie przekraczają średnich stawek dobowych najmu pojazdów zastępczych tej samej klasy co pojazd uszkodzony i są ekonomicznie uzasadnione. Na ubezpieczyciela ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych. Z obowiązku tego należy wywieść wniosek, że ekonomicznie uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego zamykają się w dolnej granicy średniej dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego na terenie, na którym zamieszkuje poszkodowany. Kwota ta pozwoliłaby bowiem poszkodowanemu na wynajęcie pojazdu zastępczego tej samej klasy, co pojazd uszkodzony.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi w stosunku rocznym od dnia 2 lipca 2020r.

Roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego znajduje oparcie w treści art. art. 359 § 1 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por.

wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02). Wedle treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia

o szkodzie. W przedmiotowej sprawie zgłoszenia żądania zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego nastąpiło 17 listopada 2017r. W związku z tym trzydziestodniowy termin upłynął w dniu 17 grudnia 2017r. i od dnia następnego powód pozostaje w zwłóce.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił również na podstawie dokumentów złożonych przez strony, co do prawdziwości i wiarygodności których nie powziął zastrzeżeń.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie

z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Roszczenie strony powodowej zostało uwzględnione w całości, a poniosła ona koszty w łącznej kwocie

987 złotych, na którą składają się kwoty: 100 złotych opłata od pozwu, 270 zł wynagrodzenie pełnomocnika obliczone na podstawie § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, 17 zł opłata od pełnomocnictwa oraz 600 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

Na zasadzie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005r. w punkcie 3. wyroku nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 760,60 złotych, która została poniesiona tymczasowo przez Skarb Państwa na poczet wynagrodzeń biegłych, które łącznie wyniosły 3 460,60 zł, zaś wpłacone przez strony zaliczki pozwoliły na pokrycie tych kosztów jedynie w kwocie 2 700 zł.

Sędzia Grażyna Sienicka